

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako bi bil petek praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj LII.

V Ljubljani, 2. junija 1899.

List 22.

Majnikova zadnja noč.

Tam na nebu, na polnočnem,
zvezdic čaka te nebrot;
ti pa vstajaš iznad zemlje,
dragi ženin, majnik moj . .

In nevesti, moji duši,
kaj ji hoče venec nov? . .
Na! le sam se ž njim okraši,
mene žali vonj njegov. — —

O večeri, da sem hladno
gledal v mili Vam obraz,
pa nocoj bi lahko dihal,
pa bi lažje zabil vas!

Polnoč bije — Čakaj . . . čakaj
dragi ženin, zlati maj,
še za hipec se nevesti
zapuščeni — nasmehljaj! —

Miroselski.

Madonna di Barbana.

Filiu tui de longe venient.
Tvoji otroci bodo od daleč prišli.
Izaija 60, 4.

V praznik Marijinega oznanjenja letošnjega leta sem zapustil popoludne glasoviti Ogled in po prostorni beli cesti korakal proti jadranskemu morju. Gladka pot pelje vedno navzdol, da je potovanje prav prijetno. Krog mene se razprostira široko polje, med dolgimi njivami pa so nasajena v ravnih vrstah murbina drevesa, okoli katerih se ovija vinska trta. Od daleč se leskeče morsko površje in v dobri uri dospem v malo župnijsko vas Belvedere. Pod cerkvijo so se kratkočasili fantje z metanjem krogelj, a iz

bližnje gostilne si čul živahno govorjenje pivcev, ki so bili zbrani pri črni furlanski kapljici. Stopim v hišo z navadnim pozdravom in z ogovorom:
„Prosim, da me kdo izmed vas prepelje v Barbano.“

Družba utihne in se spogleda, kakor bi zahteval kaj nenavadnega. Bržkone niso razumeli takoj moje pohabljene laščine. Slednjič odvrne jeden izmed njih:

„Voda je precej nemirna in čolne imamo le majhne, zato ni svetovati, da bi se danes podali na morje. Čez noč se zna poleči, ako počakate do jutri.“

Toda nisem imel veselja prenočiti v tem laškem gnjezdu. Na misel mi pride, da me morebiti domači duhovnik reši iz zadrege. Obiščem ga v župnišču ter prosim, naj blagovoli on preskrbeti zanesljivega brodarja. Duhovni gospod prijazno odgovori:

„Nesreče se ne bojte, ker ni hudega viharja. Morje je tudi le plitvo in na mnogih krajih komaj jeden meter globoko. Prava morska globočina se začinja še-le onkraj Barbane: na tej strani, kjer se bodete peljali, so neznatne „lagune“, katere bi semtertje lahko prebredli. Da ste še bolj brez skrbi, dobil bodem dva krepka in vajena moža, na katera se lahko zanesete.“

Tačas, ko so iskali moja dva spremljevalca, sem ogledal snažno župnijsko cerkev, ki stoji na gričku. Mala je, pa vendar dovolj velika za 255 župljanov, katerim je zavetnik sv. Anton puščavnik. Slednjič se odpravimo vsi skupaj k obrežju, kjer je bilo privezanih kakih pet čolnov. Izberemo si najboljšega, pa tudi iz tega se mora še izmetati voda, ki je bila nabrana v njem. Du

hovnik naročuje starejemu brodarju, naj previdno vozi, in ko smo vže odrinili, kliče zadnji pozdrav: „Pogum velja! Nihče se še ni ponesrečil, kdor je obiskal barbansko Mater božjo!“

Krepko pokate vesli, ki delate tir naši ladiji. Iz vode mole visoki drogovi, mimo katerih se mora voziti, da ne obtiči čoln v močvirju. Večerno solnce obseva Marijino cerkvico in očesu se vidi, kakor bi se potapljala v morju. Valovi pljuskajo ob barčico, kajti od Krasa sem brije ostra burija, a z vajeno roko se jej upirata krmarja. Vroče jima prihaja, ker peljeta vetru ravno nasproti, mene pa pretresa mraz, da se stiskam v zimsko obleko. Solnce je že davno utonilo za benečansko planjavo, mrak objema zemljo in ravnokar naznanja zvon angeljevo čiščenje, ko po petčetrturni vožnji srečno priplovemo v pristanišče. Poštena Italijana računila sta za trud samo tri krone in se odpeljala še ta večer nazaj v Belvedere. Upam, da se jima tudi na povratku ni pripetila kaka nezgoda. Videl ju seveda nisem več, ker me je neslo prihoduji dan morje po drugi poti na suho zemljo.

Prečastni gospod Mihael Avian, varuh svetišča, je sedel v razsvetljeni sobi in čital v knjigi, ko se mu predstavi prišlec. Z veseljem ga sprejme pod streho in deli ž njim postno svojo večerjo: nekoliko zelenjave in par pečenih ribic. Dasiravno ptujca po rodu a jednaka po stanu pomenkovala sva se prijateljsko in pogovor postaja vedno zaupnejši. Prijazni duhovnik, kateremu gladko teče tudi nemški jezik, pripovedoval je marsikaj o zgodovini barbanskega otoka, jaz pa njemu o svoji slovenski domovini. Tako je potekel večer in treba je iskati počitka, katerega dobim v snažni sobi prostorne romarske hiše.

Drugi dan je bilo jasno in mrzlo jutro. Urno se napravim v cerkev, da pokleknem pred milostno Marijino podobo, ki je v kamenitnem velikem oltarju. Tukaj kraljuje na prestolu kot zvezda na morju in iz daljnih krajev dohajajo božjepotniki k Njej, proseči jo pomoči v raznih potrebah. Kakor na visoki gori — tako si tudi v nižavi na tem malem otoku popolno ločen od sveta. Nikogar ni, ki bi motil mir, le kak valček pljusne semtertje na obrežje in potem je zopet vse tiho. Starodavna Marijina soha je 120 cm visoka in rezana iz lipovega lesa. Krasni nekoliko podolgasti obraz je vzor ženske lepote. Spominja te rimskih matron, kakoršne so izdelovali najslavniši mojstri. Na ustnicah bereš resnoben smehlaj, desnica je stegnjena, kakor bi te vabila k sebi, leva roka sloni na Jezusovem ramenu. Dolgo časa ogleduješ ta umotvor in ko se poslednjič ločiš od njega, ne izgine ti več iz spo-

minja. Nad altarjem se vzdiguje visoka, svetla kupela, okinčana z raznimi okraski.

Iz vir božje poti sega v šesto stoletje po Kristusovem rojstvu. Ustno izročilo pripoveduje, da je leta 582 morje zalilo ves barbanski otok. Prestrašeno ljudstvo, ki je ondi prebivalo, je bežalo na čolnih, da se reši potopa. Toda kako začudenje, ko ugledajo ljudje Marijino podobo med vejami nekega drevesa! To je bilo pač veselo iznenadenje v tako veliki nevarnosti. Vse se vprašuje, od kod jo je priplavila voda, toda odgovora manjka do današnjega dne. Morje začne odtekati, prebivalci hité nazaj v svoja stanovanja, najdeno Marijino podobo pa postavijo v kapelico, kjer jo skrbno varujejo in pobožno časté kot rešiteljico v najhujši sili. Oglejski oćak Elija, stolujoč v bližnjem Gradežu (571—586), zid. mesto kapelice cerkev ter jo izroči menihom benediktincem v varstvo. Prvem opatu je bilo ime Barbanus in po njem je dobil ves otok ime Barbana. Benediktinci so oskrbovali Marijino svetišče do leta 1480. Njim sledijo oo. frančiškani, ki čuvajo milostno podobo in strežejo božjepotnikom 268 let (1500—1768). Slednjič prevzamejo leta 1768 dušno pastirstvo svetni duhovniki, ki so ondi še dandanes. Sedaj stanuje na otoku le jeden duhovnik z naslovom „vice-director“, „vodija-namestnik“. V svojem delovanju je popolno prost, ker ni odgovoren drugemu kakor glavnemu predniku — goriškemu nadškofu.

Hiša božja, katero so stavili od l. 1593 do 1612, ima prizidan prostoren atrij s trojnim vhomom. Cerkvena notranjščina je prijazna svetla stavba z jedno ladijo in z ravnim stropom. Po dolgosti meri 22, po širjavi pa 11 metrov. Nad glavnimi vratmi bereš napis: Filii tui de longe venient. (Tvoji otroci bodo od daleč prišli). Te besede so povsem resnične, ker zahajajo semkaj mnogoštevilni romarji iz daljnih krajev. Vsako leto obiše barbansko madono preko 30.000 božjepotnikov in ne samo Lahov, temveč tudi mnogo primorskih Slovencev in Istrijanov. Poleg tega pride dosti družih ptujcev seveda bolj iz radovednosti kakor zarad verskega čutila. Cerkev ima tri oltarje in povsod vidiš snažnost, iz katere sklepaš, da je svetišče v skrbnih rokah. Posebno veliko zaslug si je nabral Leonard Stagni, ki je bival tukaj 38 let kot duhovni vodija (1851—1889). Mož je bil vedno doma in ves prevzet za slavo Marijino. Akoravno samouk okiučal je stene z raznimi slikami, ki sicer nimajo posebne umetniške vrednosti, pa vendar pričajo o njegovi veliki pridnosti in nadarjenosti. Med drugimi so za zgodovinarja posebno zani-

mive podobe vseh oglejskih očakov v kronološki vrsti. Oskrbel je tudi za Jezusa in Marijo dve dragoceni zlati kroni, s katerima ju je v sijajni veliki slavnosti venčal radovljiški veliki rojak nadškof Andrej Golmajer 15. avgusta 1863. Na zidu visi nebroj tablic „ex voto“ kot spominj za uslišano molitev, in vdelanih je več plošč, na katerih so zaznamovani važni cerkveni dogodki.

S snegom pokrite beneške gore in juliške planine se svetijo v jutranjem solncu, ko vstopim zopet v ladijo in kličem za slovo zadnji „Ave!“ barbanski Mariji. Danes ni več viharja in zato plava čolnič mirno na površju. Vže precej daleč smo priveslali, ko začujemo od obrežja krepek klic: „il libro! il libro! — bukve! bukve!“ Spomnim se, da sem pozabil brevijarij na klečalniku v zakristiji. Vrniti se moramo po knjigo in še-le sedaj je vse v redu. Urno jadramo proti jugo-zapadu, morje postaja vedno globokeje in brodar mi kaže velevažni kraj, kjer je stopil na suho evangelist Marko, ko je prinesel v Ogiej veselo oznanilo sv. Kristove vere. Od daleč slišimo nepopisno lepo melodiško ubrano zvonjenje (d-e-fis) kakor bučanje mogočnih orgelj v dnu morja. Bližamo se množici hiš, izmed katerih se vzdiguje visok cerkven stolp. To je mesto Grado s slovito cerkvijo sv. Mohora in Fortunata.

Župnik Josip Lavtižar.

Materi Mariji.

Ubogo dete, ako mati
Ga preljuba zapusti;
Ah ne ve se kam podati.
Če mu matere več ni. —
V srcih žalna je samija,
Kjer ni Tebe — o Marija!

Ti Marija — Mati mila
Si Adamovih otrok.
Ko bi ti nas zapustila,
Zlób nas rani smrtni lok;
Pekla nas pogoltne zmija —
Ne zapusti nas, Marija!

Jezus v smrtni muki svoji
Te je nam za Mater dal,
Torej smo otroci Tvoji.
Kam otrok se bo podal,
Ko bridkost srce zalija? —
K tebi Mati, o Marija!

Ker za svoje si nas vzela,
Tam pod križem, sredi muk,
Bodeš, Mati, še skrbela,

Da nam Božji in tvoj uk
Strasti slehrne odbija: —
Prosi, v ta namen — Marija.

Ti nas varuj, Ti nas vodi —
Saj veselja si nam vir;
Sladka Mati, z nami bodi.
V srcih nam ohrani mir. —
V njih da čednost se razvija,
Prosi Mati — o Marija!

Bodi, Mati milostljiva.
Naše upanje, sladkost,
Zlasti takrat, ko odkriva
Večnosti se nam bližnost.
Ko nas mrzli pót oblija,
Mati bodi nam, Marija!

Radoslav Silvester.

O molitvi.

„Prosrite in se vam bo dalo!“ nam naroča naš Gospod, češ: „karkoli boste svojega Očeta prosili v mojem imenu, vam bo dal.“ — In kako naj bi prosili nebeškega Očeta? Z molitvijo — kako pa drugače, saj uprav molitev je tisti tajni jezik, ki ga ume vsakdo, velik ali mal, bogat ali reven in po katerem moremo in moramo govoriti z Bogom samim. Moramo, pravim, zakaj to ni le potreba naša, ampak tudi dolžnost naša. V svojih potrebah, dušnih in telesnih, se pozivljamo do Boga z molitvijo in prav je tako. S čistim srcem služimo Bogu in s čistim namenom kličimo v molitvi do stvarnika — zagotovilo nam je dano, da „molitev pravičnega oblake prodero.“ In koliko potreb ima pač vsakdo, zlasti dandanes, ko vlada na svetu beda, duševna in telesna, morebiti večja, kakor kedaj poprej.

Pa pravi ta: Saj nimam časa! Molil bi, pa mi čas, prilika ne pripusti! — Pravimo: Vsako delo, naj si bo še tako neznatno in priprosto, ako je opravljajš iz čistega namena Bogu v čast, je že molitev. Gospodarji in gospodinje na kmetih naj bi pomislili na to in obudili pred vsakim delom namen: Naj bi bilo Bogu v čast in nam zaračunano kot molitev . . . Ali ne bo potem vsako delo še jedenkrat toliko vredno, baš radi blagega namena?

Drugi pravi: Pa sem razmišljen pri molitvi! Molim že, pa misli mi uhajajo od molitve drugam. — Toda, ali nisi sam kolikor toliko kriv temu? Morebiti nisi nikdar zbranega duha, neposredno pred molitvijo ves raztresen in v posvetno utopljen in se med molitvijo niti prizadevati nočeš, da bi si odpodil posvetne misli in se vglobil in zatopil v molitev, da bi hudobni duh izgubil moč

in pogum do motenja in beganja! Če je to, potem si sam kriv svoje raztresenosti. Misliš, da te bo Bog slišal, ko sam sebe ne slišiš, da se te bo Bog spomnil, ko sam na se pozabiš. O takih površnežih je pisano: „Ta narod me časti z ustnicami, srce pa je daleč od mene.“

Toda, ali je res tako težko zbrano moliti, kot se navadno toži? Nikakor.

Raztresenost pri molitvi more biti dvoje vrste:

1.) Ali se vdaš radovoljno vnanjim mislim, gojiš jih in vedoma neguješ. Ali morebiti opravljaš med molitvijo kako delo, ki zahteva samo zase posebno pazljivost n. pr. branje, računanje i. dr. Taka raztresenost je vsekako pregrešna, ker se spodobi govoriti z Bogom le z največjim spoštovanjem.

2.) Morejo pa priti človeku zoper voljo njegovo posvetne misli, ki mu raztresajo duha pri molitvi. A človek se jih brani in jih odganja in mu je žal radi njih, ko se jih zave. V tem slučaju raztresenost ni greh, še mal ne, ker je taka raztresenost ali plod izkušnjavčevih prizadevanj, ali nasledek človeške slabosti. Taka raztresenost ovira sicer tisto sladkost, ki bi jo dobili od molitve, a sadu in zaslugi ne odvzame.

Res je težko zunaj med svetom ubraniti se pri molitvi vsake, tudi neprosto voljne raztresenosti, vendar so gotovi pripomočki, ki nam pomagajo vsaj varovati se je. Ti so:

a) Bodi večkrat po dnevi zbranega duha in pri vsakem še tako svetnem opravilu se za trenotek spomni Boga in svojega namena na zemlji.

b) Izberi si pripravno mesto za molitev in ne oziraj se okrog.

c) Pred molitvijo obudi sklep, da hočeš moliti iz potrebe ali iz dolžnosti in ne iz navade.

d) Navadi se, da ob gotovih postajah v molitvi zbereš svojega duha in tako postaneš pozoren na molitev. N. pr. pri vsakem: Čast bodi Bogu očetu . . . v rožnem vencu i. dr.

e) Moli, kakor si ravno razpoložen, da ali paziš nato, da izgovarjaš posamezne besede natančno in določno, ali premišljuješ sproti pomen vsake besede ali vsaj daljšega odstavka v molitvi, ali pa, da mej izgovarjanjem misliš vsaj splošno na Boga, ali na bl. Devico, ali to in ono skrivnost sv. vere.

Kdor se natančno drži teh pravil, temu ne bo težko varovati se raztresenosti pri molitvi. Moliti moramo, a moliti pobožno in pazljivo: zato ne kaže družega, kakor prizadevati si, premagovati se in storiti, kolikor je v vsacega moči,

Le tako moremo biti deležni sadu molitve in le na ta način bomo imeli od molitve korist in zaslugi, ne pa kazni in — greh.

P. P.

Tri dni iz mojega življenja.

Potopisni spominji iz naše gorenske in dolenske domovine.

Motto:

„Beseda sladka domovina,
Ne prideš več mi iz spominja!“

Andr Praprotnik.

(Dalje.)

O času, ko se je povrnil Glavar v Komendo, stanoval je baron Testaferrata na Malti. Brž kot ne je ta Glavarja osebno poznal, ker mu je tedanji župnik Rogl svetoval, naj se poda k njemu na Malto. Precej se odpravi na pot. Iz Senja se je hotel podati po morju na Laško; ker pa ni bilo nobene barke za prevoz, denarja pa tudi ni imel na razpolago, ostal je ondi pri nekem bogatem trgovcu kot informator. Tam se je oriučil laščine, in se priljubil celo Senjskemu škofu, ki bi ga bil rad obdržal za svojega notarja. A barka je med tem prišla, in Glavar se odpelje na Malto, kjer ga je Testaferrata ljubeznivo sprejel. Ostal je ondi vse leto. Potem ga je poslal Testaferrata zopet nazaj domu. Med potjo se je dal Glavar v mašnika posvetiti v dan 13. sept. 1744. Še to leto je dobil dekret kot kapelan v Komendi, ob enem je prejel v zakup Komendsko graščino, kjer si je pridobil s pridnostjo in varčnostjo precej premoženja. Po smrti župnika Rogla l. 1751 je dobil od reda Glavar dekret kot župnik v Komendi. Potem je potoval k svojemu dobrotniku Testaferratu še večkrat v Rim, kjer je imel le-ta visoke službe, in je oskrbel Glavarju naslov: „Notarius apostolicus papalis“, in „protonotarius honoris causa“.

L 1763 ga pokliče na smrt bolni Testaferrata v Rim. Tu mu je dal naročil, po katerih je hotel, da bodi njegovo premoženje v prid človeštvu. Pred svojim odhodom v Rim je bil kupil Glavar Lanšpreško graščino na Dolenskem pri Mirni. Na to posestvo se je tudi kmalo podal v pokoj in je tam umrl v dan 24. januarija 1784.

Glavar je bil izobražen mož, učen bogoslovec. Zapustil je latinsko dogmatiko v rokopisu. Bil je tudi umen kmetovalec ter ud več kmetijskih družeb. Zapustil je čebelorejo v rokopisu. Čebele je po panjih delil med kmete, in ni drugega tirjal za nje nazaj, kakor samo toliko panjev, koliko jim jih je dal. Prireja je ostala njim kot dobiček. Na ta način je zelo razširil čebelorejo po Gorenskem. Bil je duhoven za vse dobro vnet. Vpeljal je v svoji župniji prvi veliko-nočno izpraševanje; potem 40urino pobožnost zadnje pustne 3 dni. Bil je dalje poseben častilec ostankov svetnikov. Iz Rima je pripeljal ostanke mučenika iz katakomb, kateremu so dali ime sv. Urban. Ta se brani še zdaj v altarni mizi (mensa) velikega altarja.*

* Ko sem se bil pričel solati l. 1836 v Ljubljani, stanovala je z nami v isti hiši neka ženska, ki je živela poprej dalj časa v Komendi. Večkrat je pripovedovala od tega svetnika; ali morali so ti sveti ostanke biti takrat tako razpostavljeni, da jih je bilo lahko vsakemu in vsak čas videti. Pravi'a je, da je zlasti o svetih:

Prav tako je pridobil v Rimu še več drugih imenitnih svetinj, katere so razpostavljene na velikem altarcu, drugo pa je podaril svojemu Komendskemu beneficijatu.

Dalje je bil Glavar tudi poseben častilec svete Ane, katere cerkev v Tunjicah je bila takrat še podružnica Komendske župe. Ko je bil v Rimu, priljubila se mu je posebno ondi cerkev sv. Neže. Po tej cerkvi je posnel in sezidal s pomočjo Testaferratovo v Tunjicah sedanjo cerkev l. 1761. Ta stavba je menda zelo lepa na znotraj in zunaj. Njeno pročelje bi delalo baje parado vsakemu mestu.**)

Ker je bila o Glavarjevem času Komendska župnija zelo prostrana, ter je obsegala tudi sedanje Tunjice. Zapoge in vas Pšato v Cerkljanski župniji, je hodil g. kapelan mnogo nedelj maševat po podružnicah; zato so bili mnogi ob nedeljah doma brez maše. Glavar je sozidal še kot kapelan l. 1750 za beneficijata hišo, in je ustanovil beneficij, oskrbel ga za taiste čase še dosti dobro z dohodki večinoma iz svojega ter zapustil svojemu beneficijatu precēj obširno knjižnico, katera se še zdaj hrani

A to še ni bilo vse. Glavar je ustanovil v Komendi tudi ljudsko šolo, in sicer na mestu, kjer je zdaj del bolnišnice. Kucil je tam dve bajti, v eni je bila šola, kjer je sam poučeval. Ko se je pozneje iz te bajte preselila šola v župnišče, dajali so hiše beneficijati v najem kramarjem. (Predniki sedanjega g. M. so ondi kramarili)

V oporoki je bil postavil Glavar dedičem vsega svojega premoženja vse ubožce. — Bilo je, kakor je razvidno iz gorenjega, tudi Testaferratovo premoženje vmes. — Določil je: Sezida naj se v Komendi na prostoru, kjer je bil kupil poleg svoje šole še bajto, bolnišnica, v katero naj se sprejemajo revni bolniki sploh, vendar v prvi vrsti bolniki iz župnije Komende in njegovi Landpreški podložniki. Upraviteljem bolnišnice je postavil svojega beneficijata. Ko bi pa tega ne bilo, pa bodi g. župnik ali pa g. kapelan Komendski. Pri bolnišnici naj bo tudi zdravnik, ki naj zdravi zastonj tudi revne župljane. —

Leta 1804 se je bila sezidala še-le bolnišnica, in sprejemalo se je v njo po 8 revežev domačinov; 4 revežem Landpreškim se je pa odločila miloščina v denarjih. Ker se je pa malo revežev sprejemalo, narastla se je glavica. Upravlja jo zdaj v imenu deželne vlade deželni odbor, ki vsako leto poroča o tem dež. zboru. Po navcdu te gospodske se mora ravnati g. beneficijat, oziroma njegov namestnik pri upravljanju bolnišnice.

Ako sem pisal o Glavarju nekoliko obširneje, storil sem iz namena, da ostane tudi v „Danici“ zapisano, kolik dobitnik je bil Komendski župi. Po drugi strani pa naj bi bila taka dejanja tudi vsodbudni izgled takim, ki bi lahko v prid trepečega človeštva pravčasno kaj več storili, česar

poldnevih rada zahajala v cerkev, in si svetinjo, t. j. svetnika natanko ogledovala. Zdaj temu ni tako; vsaj jaz tega nisem opazil. Ali so sploh svetinje kedaj razpostavljene v javno čiščenje, ne vem. Pomilujem, da nisem o tem kaj bolj natančno poprašal preč. gosp. župnika in duh svetnika P.

Pisalec.

** O lepoti te cerkve mi je pripovedoval tudi rajni Peter Rojec, orglarski mojster iz Podbrezj. Mislim, da je za tje naredil in postavil nove orgle

Pisalec.

pa mnogokrat opuščajo. Po smrti pa pride njihovo imetje v neprave roke, ter večkrat izgine brez sledu. Naj bi pri mnogih ne veljal pregovor: „Taki, ki bi radi dajali, nimajo; taki pa, ki bi lahko dajali, pa nočejo!“ —

Nadučitelj Josip Levičnik.

(Dalje prihodnjič.)

Razgled po domovini.

Z Breznice. Binkoštni ponedeljek 22 majnika se je tudi pri nas slovesno ustanovila dekliška Marijina družba. 58 odraslih deklet se je odločilo, da hočejo očitno stopiti v krog „Marijinih otrok.“ Prečastiti gospod generalni vikarij kanonik Ivan Flis, je prišel binkoštni ponedeljek v spremstvu veleč. g. domačina prof. dr. Ivan Svetina na Breznico in je potem ob asistenci prednikov Marijinih družeb radoliške dekanije izvršil prav ganljivo prvi slovesni sprejem „Marijinih otrok.“ — K slovesnosti so prišle tudi družabnice Marijinih družeb iz Grada in Rbnege. Te so spremile nove tovarišice v sprevedu iz župnišča v cerkev Domači mladeniči pa so povelicevali slovesnost s streljanjem.

V cerkvenem govoru je povedal g. generalni vikarij nekoliko o zgodovinskem razvitku Marijinih družeb: kako so se začele pred 300 leti, kako so se razvijale in cvetle tudi po slovenskih deželah. Pozneje so pri nas skoraj popolnoma zamrle. V poslednjem času pa so se začele zopet vzbujati in veselo razvijati. Že jih je na Kranjskem lepo število, in še vedno se snujejo nove: mladeniške in dekliške Marijine družbe. To je dobro znamenje, ker izkušnja uči, da mladeniči in deklice, ki vztrajajo v Marijini družbi kot sinovi in hčere Marijine, ohranijo nedolžnost in z nedolžnostjo živo vero in veselje do vsega, kar je lepo in dobro. Blagor župniji, katera ima veliko poštenih mladeničev in nedolžnih deklet! Iz njih postanejo tudi pridni gospodarji in vrle gospodinje. V taki župniji kralu izgine ali se vsaj zelo omeji ponočevanje in grdo pijančevanje, kletvina potihne, mir in zadovoljnost se povrne v srečne družine.

Res je sicer, nadaljuje govornik, da je lahko človek sam zase dober in pošten, ako tudi ni zapisan v družbo. A res je pa tudi, da v družbi to veliko lažje in bolj gotovo doseže. 1) Družba enako mislečih tovarišev in tovarišic daje posameznim udom večji pogum. Če se le kak posameznik mladenič ali posamezna deklica ogiba slabe tovarišije, večkrat prejema sv. zakramente i. dr. zboji se kaj lahko zbadljivega govorjenja in gorečnosti v dobrem opeša. Vse drugače pa je, ako je združenih večje število tovarišev ali tovarišic, ki so vsi enega srca in enega duha. 2) Marijine družbe so udom zavetje v dušnih nevarnostih. Pride izkušnja, pride priložnost v greh. En sam nesrečen trenutek — in mladenič, deklica izgubi svoj najdražji zaklad, venec nedolžnosti. Če se tudi pozneje izpreobrne, vendar neko bridko bodeče želo ostane vedno v duši. Ako je pa mladenič ali deklica ud Marijine družbe, spomnil ali spomnila se bo v onem trenutku: „Marijin otrok sem.“ Ta misel in Marijina pomoč odbije izkušnjava, kakor mogočen ščit — in nedolžnost je obvarovana morda za vse življenje. 3) V družbi se veliko lažje ohrani stanovitnost v dobrem. Družbena pra-

vila navajajo k večkratnemu prejemanju sv. zakramentov in drugim pobožnostim. Izgledi dragih tovarišev in tovarišic izpodbujajo in podpirajo slabotne in omahljive ude. Marija pa s svojo posebno priprošnjo in materinim varstvom čuva svoje otroke. —

K sklepu je prečastiti govornik prijazno izpodbujal tudi mladeniče brezniške župnije, naj se osokolijo in kmalu ustanove tudi mladeniško Marijino družbo.

Upamo, da se to zgodi, ako ne pred, prihodnjo spomlad ob sv. misijonu.

Ena izmed družbenih deklet, ki je že dalje časa bolehal, je poprejšnji teden tako oslabela, da si ni upala dočakati binkoštnega ponedeljka. Zato so se zbrale Marijine družbenice že v sredo dne 17. maja okrog njene bolniške postelje, in ko se je vršil miloganjivi sprejem za smrt bolne v družbo Marijino, ni se mogel nihče pričujočih zdržati solz.

Vnovič oveseljena je bila bolnica, ko so jo binkoštni ponedeljek po slovesnem sprejemu v družbo obiskale tovarišice Marijine hčere.*) —

Ta dan ostane vsej župniji v prijaznem spominu.

Žal, da se veselju rada pridruži tudi žalost in nesreča.

Binkoštni ponedeljek zvečer ob 11. uri nas je predramil žalostni klic: Gori! Vsled nesreče ali ne-
previdnosti je nastal v Mostah ogenj v tovarni za sukno posestnice Marije Čopove. Domača požarna bramba je prihitela sicer precej na pogorišče, vendar ni mogla obvarovati zgornjega oddelka tovarne, ki je bil že ves v ognju; pač pa se ji je posrečilo, da je rešila vsaj pglavitne stroje v pritličji. Tudi s Koroške Bele je prihitela na pomoč prostovoljna požarna bramba. Presrečna hvalo obojnim gasilcem!

Župnik Tomo Potočnik.

Razgled po svetu.

Pueblo, Colorado, 1. aprilja 1898.

Predragi mi prijatelj!

Čedalje bolj spoznavam, da sva zares v prijateljski zvezi, in ker naji to prijateljstvo osrečuje že 17 let, upam, da ostane.

Škoda, da mi je tako težavno svoje misijone pustiti. Jako me mika v domovino pogledati — vsaj nekaj dni v življenji še s svojimi preživeti. Letos bodem zopet poskusil, ako bode mogoče. Pred 5. juljem ne morem od doma, ker bode naša K. S. K. Jednota imela v moji župniji zborovanje. — Mi benediktinci začenjamo tukaj nov samostan. Prav sedaj se z našim mil. g. škofom sporazumevamo, da bi tukaj v Puebli postaviti opatijo in „college“. Mil. g. škof nas hočejo imeti kakih 40 am. milj dalje na zahod v Canon City, pa nam ni lahko, ker bi nas zemlja in vse drugo toliko denarja stalo, da nam ni moč začeti. Ko začnemo, ustanovimo samostojno opatijo. A moramo pa še kakega Slovenca, ali Slovaka dobiti, duhovna ali dijaka, da bomo zamogli bolj poskrbeti za tukajšne Slovane. Slovani sedaj

*) Umrla petek, 26. t. m., opoludne. — Zanesljivo upamo, da se ta prva izmed umrlih brezniških Marijinih hčera že veseli pri svoji materi Mariji v nebesih.

močno sem prihajajo. Žalibog, da so slabo poučeni, mnogo se jih izgubi. Tukaj v Puebli imam okolo 100 slovenskih, blizo 70 slovaških, 10 poljskih, par čeških rodbin. Samcev možkih je Slovencev in Hrvatov okoli 400, Slovakov in Poljcev tudi blizu toliko. Neprijetna stvar je ta, da ima več kot polovica teh samcev svoje žene, rodbine še v stari domovini. Največja nadloga je pa še ta, da delajo po tovarnah, rudokopih i. dr. ob nedeljah prav tako kakor druge dni. Razun v Puebli, dela jako mnogo naših rojakov po drugih mestih. Nismo imeli ne cerkve, ne šole, ne župnišča, razumeva se, da je začetek težaven. Ljudje segajo le po denarji, ni še prave pobožnosti, tedaj ni lahko jih k temu pripraviti, da bi se za cerkvene reči kaj prida zanimali. Za kako sv. mašo malokdo kako intencijo prinese. Gorencev ne dela veliko po teh krajih. Večidel so Ribničanje, Belokranjci in Hrvatje. Hrvatje, ki so tam od Kolpe, od kranjske meje, so precej dobri ljudje, tudi iz Vivodine dosti verni, ali bolj od vshodnega dela Hrvatskega ne pride veliko d. brega. Dalmatinci so pa kakor Italijani; duhovni in škofje se trudijo, da bi je za vero ohranili, ali malo, čisto malo je vspeha. Italijanov Amerikanci nič ne obrajtajo. Ko bi bili verni, praktični katoličani, bi jih vsaj drugi katoliški ljudje, Grčani, Angleži, Nemci bolj čislali, z njimi simpatizirali, pa tako nikdo ne mara zanje.

Veselilo me je zelo v Tvojem pismu, da se slovenska politika nekoliko razvedruje. Bog daj, da bi nasprotniki spoznali, da jim je sveta cerkev najboljša prijateljica.

Prenapeta narodnost v Ameriki dosti škoduje. Želé, da bi se vse poamerikanilo. Mislijo, da bi bilo bolje za amerikanske katoličane, ako bi se povsodi jeden, angleški jezik govoril. Nemci so koj druga moč v katoliški cirkvi tukaj. Postavljajo se nekateri vrlo za nemški jezik. Prenapetost je gotovo na obeh straneh. Seveda Grčani nimajo več svojega jezika, rabijo le vsi angleščino, tedaj hočejo, da bi se je vsi poprijeli. Amerikanci (tukaj rojeni od evropskih starišev) so neizrečeno entuzijastični narodnjaki. „To be American“ jim je glavna čednost. Monsignor John Irland je jako velik narodnjak, tedaj hoče, da bi se ptujec prišedši na amerikanska tla takoj poamerikanil, naj bi se takoj navadil jezika, običajev in vsega. — Brez potrebe porabljajo smodnik. Nemci se že tako hitreje poprimejo angleščine, kot kak drug narod. Seveda po kmetih se svojega jezika bolj dolgo držé. A tukaj rojeni Nemci posebno po mestih govore vsi angleški. Malokateri začne nemški, ko k meni pride, moramo jih opominjati naj govorijo z otroki nemški, da bi ne pozabili jezika. Vem, da so začeli društva z namenom materni jezik gojiti, ali ko pridejo skupaj, udarijo jo le po angleški. To pride, ne mora zaostati, da bode tukaj le angleščina. Narodi so tako pomešani, narodnosti tako na daleč raztresene, da nam ne bode mogoče, stalno svojih jezikov ohraniti. —

Dostikrat se vidi kdo, ki kar naglo svojo narodnost otrese, a stresa tudi vernost svojo, ni človek blagoga duha. Obe stranki se potegujeta za blagor ljudi, le včasih čez mejo udarijo. M John Irland jo vri človek, pobožen mož, ali ker je entuzijast, včasih malo zaide. —

Dragi mi, prosim, malo poskrbi za mojega bratca. Pomagaj mu kaj z dobrim svetom, ker je ubožec.

tako mlad izgubil skrbne stariše. Srčno zahvalo za Tvoje prijateljstvo. Sklepaj me tudi v svojo molitev. Z Bogom! Tvoj srčno udani prijatelj

Ciril Zupan, O. S. B.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostolstva

Nameni za mesec majnik 1899.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen.

Bonifacijeva družba.

b) Posebni nameni:

1.) Praznik presv. Rešnjega Telesa. Češčenje Jezusa v najsv. zakramentu. Sprava za mnogobrojne nevedne prejeme sv. obhajila. Bratovščina sv. Rešnjega Telesa.

2.) Sv. Marcellin. Razširjevalci molitvenega apostolstva. Mnogo družin v hudi stiski. Pomoč v preteči nevarnosti.

3.) Sv. Klotilda, kraljica. Katoliške vladarske hiše. Redovniške zadeve. Pospeševanje krščanske umetnosti.

4.) Sv. Kvirin. Duhovniki in redovniki v Italiji. Katoliško časopisje. Vdove in sirote.

5.) Sv. Bonifacij. Družba sv. Bonifacija. Katoličani, naseljeni med protestanti. Duhovniki in obhajanci.

6.) Sv. Norbert. Solnograško. Obvarovanje mladine pred zapeljevanjem. Pridigarji. Umobolni.

7.) Sv. Robert. Gojitev krščanske ponižnosti. Nepoboljšani grešniki. Neko časnikarsko podjetje. Neozdravljivi.

8.) Sv. Medard. Katoliški misijonarji in njihovi misijoni. Mirovna konferenca v Haagu. Božja pomoč v izvrševanju poklica.

Zahvala.

Spolnjujoč svojo obljubo zahvaljujem se Materi Božji, sv. Antonu in sv. Jožefu na pomoči, katero so mi sprosili v neki važni duhovski zadevi.

N. N.

Raznoterosti.

Vseslovensko delalstvo je nedeljo dne 28. majnika praznovalo res pravo slavlje. Pri Uršulinkah je ob devetih zbrancev nagovoril premilostni g. knežskof dr. Anton Bonaventura Jeglič. Razložil je v tem svojem lepem cerkvenem govoru človekov namen; pomen duhovske in deželске gosposke; delodajalci naj ne bodo sebični — ampak delalcem pravični. Pod zastavo sv. Mihaela — kojega podoba venča današnje novo bandero — pa naj se zbirajo delalci v svojo srečo: tostran in onstran groba. Tako bo tudi v blagor slovenskemu rodu. — Na to je knežskof blagoslovil zastavo. Bil je pri vsem cerkvenem obredovanju navzoč ljubljanski župan Ivan Hribar, po njega uredbi se je zglasil strel z gradu ob zabijanji žeblje v zastavo. Družbi sv. Cirila in Metoda prvomestnik Tomo Zupan je tudi pritrđil zastavi žebelj besedilom: „Sveta Ciril in Metod — čujvajte verni naš rod“. Družba sv. Cirila in Metoda je zelo zelo zadolžena delalskim slojem — če bi premožni krogovi v primeri toliko storili zanjo, zidala bi si družba po slovenski zemlji gimnazij; ne pa s težavo bornih ljuških šol. Vsa obširna nunska cerkev je bila napolnjena delalcev iz slovenskih pokrajin in iz Hrvaške, zastopani so bili celo Čehi. Ta veliki zbor molilcev iz delalnih stanov je moral spodbujati vsacega: ti navzočniki so res slušali škofovih besedi; res so spremljevali lepe molitve ob blagoslovljenji in res iz srca molili med škofovo sv. mašo. Isto tako so se vedli, bodi si na ulici ali ob obeđu, dostojno; spoštujoč vsako avtoriteto. Tako izrečajo, Slo-

venci, svoje delalne stanove — in sv. cerkev jih bo vesela, in veselo tudi cesarstvo in slovenska domovina. Ne ene bridke; ne ene bojevite besede nismo čuli iz ust tega priprostega naroda. — Ginjena kliče zato tem našim delalcem „Danica“: Tem potom naprej! — Videli smo mnogih narodov sinove in hčere; a ponosniteje in redneje se ni znal vesti narod, — naj se še toliko kuje v zvezde — kot se je vedel ta naš slovenski žuljavi narod nedeljo sv. Trojice v Ljubljani. Slovenski delalni narod: to je naš zaklad — ohranimo si ga, rojaki, da bode tak za vselej. — Udanostne izjave slovenskega delalstva povodom že prešle 50let. našega cesarja se je udeleževal na „starem strelišči“ tudi cesarski namestnik, eks-celencia baron Hein z deželnim glavarjem žl. Datelo.

Družbi sv. Cirila in Metoda so uposlale česke dame te dni 600 glđ. z naslednjim pismom: „Praga 9. majnika 1899. Slavni odbor družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. Pošiljajoč Vam srčno radostjo izkupek naše akademije — koje namen je bil srcem českich žen tako blizu, kot bi to bilo lastni naši deci, lastnim bratom in sestram v prospeh, prosimo, da Vam bi bilo teh poslanih 1200 kron za šolo v Št. Ruprtu pri Velikovci, ali pa je porabite za kako drugo namenavano si šolo družbe sv. Cirila in Metoda v Korotanih, morda za Grebinj. Odkritosrčno udanostjo za Vašo sveto stvar, koja je tudi naša, beležimo imenom českich žen in gospic: Gabrijela Preissova, Karla Baumgartlova, Josefa Brodlikova, Julie Zantova, Marie Chodouská, Božena Hrdličkova, Tereza Koseova, Karla Lüftnerova, Růžena Maturova, Marie Veffová, Ana Prachenská, in Marie Rydrychova“ — Teh poslanih 600 glđ. je čisti dohodek koncerta, koji je prisedit „Odbor jugoslovanske akademije,“ v področji društva „Šumadije.“ Ko prinašamo to vest o velikodušnosti českich dam — hvalimo istotako slovensko ženstvo, ker uprav ono je dika družbe sv. Cirila in Metoda.

V Clausetto na Beneškem, kjer je božja pot sv. Krvi, zbralo se je pri glavnem spomladanskem shodu šesto nedeljo po binkošti (14. maja) na tisoče ljudstva. Večina je bila seveda Italijanov, toda med njimi tudi nad sto Slovencev. Navzoč je bil slovenski duhovnik s Kranjskega, da so božjepotniki prejeli sv. zakramente in slišali v domačem jeziku nekoliko besedi v spodbudo in tolažbo. (Clausetto je precej velika župna vas v beneških gorah, sedem ur peš hoje od Gemone in deset ur od Vidma).

Župnik Josip Lavtičar.

Časten spominj poštememu Nemcu. 13. apr. je bil v Vitrinju na Koroškem pokopan tovarnar in graščak Maksimiljan Vitez Moro.¹⁾ Imel je tovarno za sukno, ter je izdeloval sukno raznih barv in je avstrijsko armado zalagal s pisanim suknom za oblekine našive posameznim regimentom. Kot tovarnar je bil oče svojim delalcem. V tem blagodejstvu ste ga podpirali njegovi hčeri gospa pl. Mariassy in grofinja Morozzo, obe enako plemeniti po stanu in po srcu. Kot graščak je slovel radi gostoljubnosti; zelo je bil

¹⁾ Vitez Moro se nikoli ni mešal v politiko. Rodom Nemeč je bil tudi nemškega mišljenja; da bi bil Slovence zatiral — tega pa ne. Mir je ljubil; dal vsakemu svoje brez ozira na narodnost. In kakor življenje taka tudi smrt; mirno in krščansko je zaspal v Gospodu. Domači župnik je bil hišen prijatelj in vsako saboto pri obeđu.

mir - ne prepri - pod župnik in Vitrinju je potakoval 25. mesec naprežen pod 1. stopnjico v altaryu slojci. Učitelj in svetovnik N.

zavzet za vedo, umetnijo in vsako občekoristno podjetje. Prišteva se onim mecenatom, ki so dvignili sredi tega stoletja Koroško na visoko stopinjo kulture in slave, a sedaj so že ti vrli možje skoraj vsi pomrli. Moro je bil to za Koroško, kar baron Žiga Cojz²⁾ za Kranjsko pred 100 leti. Pl. Moro je umrl 11. aprila po dolgem bolehanju prejemši sv. zakramente za umirajoče. Sami kriški škof dr. Josip Kahn so prišli iz Celovca ter ga pokopali,³⁾ delalci so nosili krsto, veliko žalujočega ljudstva in mnogo odlične gospode iz Celovca in iz bližnje okolice mu je skazalo zadnjo čast in ljubezen V. M. P.

Župnik Alojzij Kummer.

Brat in sestra. V Stuttgartu je padla 15letna deklica v kotel z vrelo tekočino. Vsa se je opekla, posebno po spodnjem životu. Zdravniki so upali uspešne zdravitve le tako če se nadomesti opečena koža živo kožo zdravega človeka. A odkod take kože? Ni ga bilo človeka! Kaj je na uboge delalke življenji! — Ob tem brezuspešnem iskanji pa ponudi 16letni bratec, Karol Frohnmüller, nesrečnici del svoje lastne kože. Tri ure so rezali zdravniki dečku kožo z nog, ter jo prenašali na opečenko. — Dragega ozdravljenja želimo obema — ta dva se bota pač ljubila v življenji; ne tako, kot se tudi v Slovencih časih grdo gledajo bratje in sestre.

Faure, pokojni predsednik francoske republike, je bil tudi prostozidar. Žalostno je, da se uprav najviše glave tako radi podajajo na ta opolzela tla. — Ko ga je nekoč nagovarjala njegova zvesto katoliška soproga: naj se odpove prostozidarjem in se spravi s cerkvijo, odgovoril je menda: „Nič ni ložega nego postati prostozidar; a tudi težega menim da ni, nego se jih iznebiti.“

Po „Amer. Slovenci.“

Pobožen starček. Živel je pobožen starček, ki je pridno zahajal vsak dan k sveti maši v bližnjo župno cerkev. Toda radi starosti so mu noge opešale, nič več ni mogel v cerkev, kjer bi bil Večnega tako rad hvalil, molil in prosil. Da bi pa vendar bil deležen svete maše, dal je napraviti na hribčku nad hišo sveti križ, od koder je lahko videl župnijsko cerkev in slišal pozvanjanje. Vselej, kadar je pozvonilo k sveti maši, šel je starček opiraje se na palico, na hribček in tamkaj pokleknil poleg križa ter goreče molil, dokler je sv. maša trpela, in potem se je odpravil v hišo. To je storil vsak dan, dokler ni docela opešal in mirno o Gospodu zaspal. Ta pobožni starček bodi živ izgled onim, ki iz lenobe, malomarnosti in zanikernosti ne zahajajo v cerkev, ki ne opravljajo niti najpotrebnejših verskih dolžnosti in žive kar tja v en dan kakor brezumna živád.

A. M.

Utopila sta se v lastni mreži ribiča Ibro Rasid in Ibro Demirovič, ko sta ribarila ob Neretvi. Valovi so prignali proti čolnicu, ki sta v njem sedela ribiča, velik hlod lesa in ga zagnala v čoln. Čoln se je prevrnil in ribiča sta padla v mrežo ter se tako zapletla v njo, da se nista mogla izmotati. Utonila sta. Deček, ki je ob bregu stal in jima pomagal pri ribarjenju, je gledal od daleč žalostni prizor, ne da bi jima mogel pomagati. — Kako ukovit torej napis na starem

²⁾ Deber prijatelj Vodniku in Slovencem.

³⁾ Kar je lajku prav redka čast.

ljubljskem pokopališču: „Ecce sortem — glej usode.“ Dneva in ure ne veš!
P. P.

Književnost.

„Jezus Kristus pravi Bog“, spisal dr. Iv. Svetina — je naslov knjižici, ki je nastala iz letošnjih „Daničinih“ vvodnih člankov s temistim napisom. Knjižica se dobiva v „Kat. bukvarni“ in pri g. Iv. Bonaču v Ljubljani. Stane 40 kr. Po pošti 3 kr. več — Čisti dohodek je namenjen v prid notranji opravi za kapelico sv. Alojzija v novem poslopju c. kr. višje gimnazije v Ljubljani. — Najpotrebniše reči za gimnazijsko kapelico oskrbi sicer država; vendar bo vpliv na verski in estetični čut gimnazijske mladine tem boljši, čim lepše bo možno prirediti vse, kar se bo rabilo pri službi božji. Gledé na tehtnost teh desetih v knjižici zbranih stavkov in gledé na dober namen, priporočamo delce kar najsrdneje. Spis je bil „Danici“ ponos.

Venček cerkvenih pesmi za šolarje, kateri je izdalo in založilo kat. tiskovno društvo v Mariboru, obsega na 48 straneh sledečih 30 po cerkvenem letu razdeljenih cerkvenih pesmi: Jezus male k sebi kliče, Pred Bogom. Oče večni, Adventna, Detetu Jezusu, Sveta noč, Sveti križ, Postna, Velikonočna, Križev teden, Pridi sv. Duh, Častimo Te, Pange lingua, Blagoslovna, Pridi molit, Pred sv. rešnjim Telesom, O srečna duša, blagor ti! Srce Jezusovo, Posvečenje Srcu Jezusovemu, Ti o Marija, Marija, mati ljubljena, Ljubezen do Marije, Zdrava kraljica, Srce Marijino, Sv. Angelj varuh, Sv. Jožef, Sv. Alojzij, Zahvalna, Papeževa himna, Cesarska pesem. Pridjane so tudi kratke mašne molitvice, molitev po tih sv. maši in skrivnosti sv. rožnega venca Velja komad 10 kr., 50 komadov 4 gl. in 100 komadov 6 gl., 80 kr. proti predplači. Poština za komad 2 kr., za 50 in 100 komadov 30 kr. Naročuje se v tiskarni sv. Cirila v Mariboru, koroške ulice števil. 5. Pripravlja se tudi izdaja za organiste, t. j. spremljevanje s pred- in poigro, ki pa izide pozneje.

Listek.

Kanonikom za Novomesto je imenovalo Nj. Veličastvo preč. g. Josipa Jaklič, dolenjevaškega župnika.

Kanonično vmeščen je bil veleč. g. kurat na Vrh polji Henrik Dejak na podeljeno mu vrhpoljsko župnijo pri Vipavi 4. aprila; veleč. gosp. župnik Anton Žgur na župnijo Hrenovice 24. aprila.

V ljubljansko škofijo je sprejet duhovnik iz sekovske č. g. Ivan Mausser in je postal ekspozit na Zdihovem (Oberskril) pri Mozelji.

Stalni pokoj je dovoljen veleč. g. Franju Pleško, župniku v Poddragi.

V začasni pokoj je stopil župni upravitelj na Šenturški gori č. g. Ivan Pavlič.

Umril je 20. aprila v Ljubljani upokojeni duhovnik, zlatomašnik č. g. Josip Strbenec. V. M. P.

Bratovičina vednega čiščenja presvetega Rešnjega Telesa ima svojo navadno pobožnost v uršulinski cerkvi dne 8. junija. Ob petih je pridiga in potem med sv. mašo skupno sveto obhajilo.